

Gezang en snarenspeel voor de Heer¹

Efeziërs 5:19 en 20; Kolossenzen 3:16

Hoofdstuk 2².

De werkzaamheid van Gods geest.

Net zoals ons leven nu nog tezamen met Christus in God verborgen is (Kolossenzen 3:3), zo is ook de lofprijzing van God en van Zijn Zoon verborgen *in ons hart*. In overeenstemming met het huidige geestelijke beheer bewerkt het woord van de waarheid lofzangen in de stilte van de gemeenschap met God, en verzoeken (NBG: wensen), gebed en smeking met dankzegging ook in de nacht van lijden en verdrukking. Ooit lagen twee apostelen met een gegeselde rug, hun voeten in het blok gesloten, in de binnenste kerker van de gevangenis in Filippi. *'Maar omstreeks middernacht baden Paulus en Silas en zongen Gods lof...'* (Handelingen 16:23-26) Dat is zeker niet in eigen wilskracht mogelijk, maar alleen door de kracht van Gods geest. Deze betuigt met onze geest, dat wij kinderen van God zijn; door hem roepen wij luid: "Abba, Vader!", en hij *'... pleit voor ons met onuitgesproken verzuchtingen...'* (Romeinen 8:15, 16, 26). De geest van kracht, van liefde en van gezond verstand

¹ Vertaling van 'Singend und Saitenspielend dem Herrn'; E. Prolingheuer, Unausforschlicher Reichtum, jaargang 70 (2001). Vertaling: Rita Buurveld-Jansen.

² Hoofdstuk1 is opgenomen in EH-Magazine jaargang 17 nr. 3 (2007).

overwint alle moedeloosheid en bewerkt een vreugde, die zelfs in verdrukkingen overvloedt (2 Corinthiërs 7:4; 2 Timotheus 1:7).

Maar waarom zijn de snaren van ons hart zo vaak ontstemd en komen ze niet tot klinken? Omdat Gods woord niet rijkelijk in ons woont en wij voor Gods geest niet voldoende mogelijkheden om te werken hebben ingeruimd. Daarom worden wij *vóór* de oproep om te zingen en snaren te bespelen in onze harten, vermaand: ‘... *wordt vervuld met de geest!*’ (Efeziërs 5:18). Dat gebeurt niet door bovennatuurlijke inwerking, maar doordat wij onze harten helemaal (dus niet slechts gedeeltelijk) als woning aan de geest van God ter beschikking stellen. Die in ons wonende geest is een kostbaar bezit; hij bewijst dat wij kinderen van God zijn, en Hij is de kracht van een leven in en voor Christus. Door hem is Gods liefde in onze harten uitgestort (Romeinen 5:5), hij is het zegel van onze uitverkiezing en roeping en het onderpand van onze heerlijke lotgenieting in Christus tot de vrijkoping van het voor ons toegeëigende tot lof van de heerlijkheid van God (2 Corinthiërs 1:22; Efeziërs 1:13, 14).

Net zoals destijds de Joden in Babylon bevinden wij ons nu in een vreemd land, dat niet ons eonische vaderland is. Maar in geen geval moeten wij echter, zoals de Joden toen, onze harpen aan de wilgen hangen, wat symbolisch betekent: de lofzang laten verstommen. Als onze uiterlijke mens vervalt en de oorverdovende muziek van deze wereld de lofprijzing van God overstemt, is dat geen reden voor ons, om in te stemmen met hun liederen, of om treurig en ontmoedigd te zijn. Wij mogen, vervuld met louter vreugde en vrede in het geloof, overvloedig zijn in de verwachting, in de kracht van de heilige geest (Romeinen 15:13).

Het woord van Christus.

Hoe worden wij dan met de geest vervuld? Het antwoord op deze vraag staat in Kolossenzen 3:16 – ‘*Het woord van Christus wone rijkelijk in u ...*’ Wat wordt er met het woord van Christus bedoeld? Het is onbetwist Gods woord; want de Zoon spreekt altijd in opdracht van Zijn Vader (Johannes 12:49, 50; 17:8, 14). Toch mogen wij het *woord van Christus* niet gelijkstellen met het *woord van Jezus*, dat Hij in Zijn aardse dagen onder Zijn volk verkondigd heeft. Zeer beslist zijn de woorden van de Heer, die ons uit die tijd overgeleverd zijn, belangrijk en van blijvende waarde. Toen Hij van Zichzelf zei, dat Hij de Weg, de Waarheid en het Leven is en dat Zijn woorden niet zullen vergaan, zijn dat tijdloze waarheden. In heilige eerbied erkennen wij de gehele Heilige Schrift als

het woord van God, omdat wij weten dat zij ‘God-geademd’ is, d.w.z. vervuld is met Zijn geest, en dat zij nuttig om te onderrichten, aan te tonen, terecht te wijzen en op te voeden (2 Timotheus 3:16 CV). Maar de heilige geest, die in ons woont, stelt ons in staat onderscheid te maken tussen het evangelie dat ons aangaat en aan Paulus was toevertrouwd, en het evangelie dat de Here Jezus aan het volk Israël verkondigde (Mattheus 15:24) en dat de apostelen van de besnijdenis voor Israël ontvingen.

Algemeen wordt aangenomen, dat Jezus’ woorden, die Hij in Zijn dagen op de aarde gesproken heeft, de belangrijkste plaats in de Heilige Schrift innemen en voor ons boven alle andere maatgevend zijn. Dat is zeker goed bedoeld, maar desondanks onjuist; want het getuigt niet van grondige Schriftkennis. Veel lieve geloofsgenoten, die deze mening hebben, raken daardoor niet tot de volle mate van kennis van God en van Christus Jezus en van hun eigen positie overeenkomstig het raadsbesluit van God. Want Christus heeft na Zijn verhoging aan de rechterhand van God nog meer gesproken, zoals Hij dat aan Zijn discipelen had gezegd (Johannes 3:12; 16:12-14).

Als Verhoogde heeft Hij de apostel Paulus het evangelie voor de natiën toevertrouwd, opdat hij het bekend zou maken, als een geheimenis, dat tot op dat moment in God verborgen was. Het is het evangelie van de heerlijkheid van de gelukzalige God (1 Timotheus 1:11, 12; 2:7; 2 Timotheus 1:11; Titus 1:3).

Het *woord van Christus* is daarom de boodschap van de verhoogde Heer, die Hij aan de door Hem geroepen apostel door verschijningen en onthullingen openbaarde (Handelingen 26:16; 2 Corintiërs 12:1). Aan Paulus werd de genade gegeven ‘... *de natiën de onnaspeurlijke rijkdom van Christus als evangelie te verkondigen en allen te verlichten wat betreft het beheer van het geheimenis, dat vanaf de eonen weggehouden was in God, Die alles schept ...*’ (Efeziërs 3:8, 9 CV). In het *woord van Christus* worden de tot dan toe verborgen goddelijke geheimenissen bekend gemaakt en de heerlijkheid van de Zoon Zijner liefde in de schepping en wederzijdse verzoening van alle dingen onthuld (Kolossenzen 1). Het gaat over de rijkdom van de genade, die aan de leden van Zijn lichaam is toebedeeld [lett.: toegeloot], hun geestelijke zegeningen te midden van de hemelingen en hun completering in Christus. Met deze kostbare schatten worden wij vervuld, als wij om geestelijke wijsheid en geestelijke onthulling vragen (Efeziërs 1:17 CV). Wij mogen daaraan bijdragen, doordat wij ons dagelijks met de woorden van het geloof en de kostelij-

ke leer voeden (1 Timotheus 4:6) en ons niet door de dingen van deze wereld en door de media laten afleiden.

Het woord van Christus zal in ons wonen, als wij een onbeperkt huis- en woonrecht voor de geest van God in ons hart inruimen, opdat hij ons vervult, in ons kan werken en niet gehinderd wordt. Paulus sprak tot zijn geloofskind Timotheus in zijn tweede brief aan hem: *'Bewaar door de heilige geest, die in ons woont, het goede dat u is toevertrouwd.'* (hfdst. 1:14) De nauwe samenhang tussen de inwonende geest en het inwonende *woord van Christus* brengt de apostel in het gebed van Efeziërs 3:14-21 tot uitdrukking, doordat hij erom smeekt, dat *'... de Vader van onze Heer Jezus Christus ... jullie zou geven – in overeenstemming met de rijkdom van Zijn heerlijkheid – in kracht standvastig gemaakt te worden door Zijn geest in de innerlijke mens, opdat Christus door het geloof volkomen in jullie harten woont en jullie in liefde geworteld en gefundeerd, uitermate sterk zullen zijn...'* (CV)

Leert en vermaant elkander¹.

Als het *woord van Christus* rijkelijk in ons woont, kunnen wij elkaar in alle wijsheid wederzijds leren en terechtwijzen (Kolossenzen 3:16). Dat is geen oproep om een 'leerdienst' in de uitgeroepen gemeente te houden. Alle leden van het lichaam van Christus hebben de taak *elkaar* met de woorden van *dit evangelie* en onze heerlijke verwachting aan te spreken en te helpen om daarin versterkt te worden (1 Thessalonicenzen 4:18; 5:11).

Vermanen vereist veel wijsheid en moet niet uit betweterij gebeuren, maar uit liefde en een goede gezindheid. Daarvoor is goddelijke wijsheid noodzakelijk. Het wezen daarvan wordt ons in Jacobus 3:17 wordt getoond: *'Maar de wijsheid van boven is vooreerst rein, vervolgens vreedzaam, vriendelijk, gezeglijk, vol van ontferming en goede vruchten, onpartijdig en ongeveinsd.'*

Aan zijn geloofsgenoten in Rome schreef de apostel: *'Ik heb echter, mijn broeders, zelf al de overtuiging van u dat gij zelf reeds vol van goedheid zijt, vervuld met al de kennis, in staat ook elkander terecht te wijzen.'* (Romeinen 15:14) Zijn bemoedigende woorden aan de Thessalonicenzen: *'Vermaant de ongeregelden ...'* staat in verband met de oproep: *'... beurt de kleinmoedigen op, komt op voor de zwakken, hebt geduld met allen!'*

¹ elkander = elk de ander (dus wederzijds).

(1 Thessalonicenzen 5:14) Paulus toont ons in zijn gedrag, *hoe* deze belangrijke dienst moet worden uitgevoerd. Hij verzekerde de oudsten van de gemeente in Efeze, dat hij drie jaar lang nacht en dag niet heeft opgehouden ieder afzonderlijk *onder tranen* terecht te wijzen (Handelingen 20:31). De vleeselijke en hem niet zo goedgezinde Corinthiërs vermaande hij *als een vader zijn geliefde kinderen* (1 Corinthiërs 4:14, 15). Met betrekking tot de bekendmaking van het geheimenis van Christus was het zijn voortdurend verlangen ieder mens terecht te wijzen en in alle wijsheid te onderrichten om ieder mens in Christus Jezus volmaakt (lett.: gerijpt) te doen zijn. Daarvoor spande hij zich ook in onder zware strijd, echter niet in eigen kracht, maar naar Zijn werking, die in hem werkte met kracht (Kolossenzen 1:26-29). De dienst van het vermanen vereist dan ook behalve goddelijke wijsheid veel persoonlijke inspanning en een totale inzet in liefde en geduld.

Psalmen, lofzangen en geestelijke liederen.

Vervuld met Gods geest en het *woord van Christus* zullen wij God in ons hart in psalmen, lofzangen en geestelijke liederen zingen, vol dankbaarheid. Het zouden aanbiddings- en lofliederen moeten zijn, die getuigen van de heerlijkheid van Christus Jezus en van de genade van God, die ons in Hem is geschonken.

De 150 psalmen van het Oude Testament stemmen overeen met het beheer van de wet en zijn voor onze lofprijzing slechts zeer beperkt geschikt. De zangers van de psalmen wisten nog niets van het *woord van Christus* en zij hebben overeenkomstig de kennis, zoals de wet die aan hen had bekend gemaakt, God uit een overvol hart hun lofzangen gebracht. Juist wij zouden ons gedrongen moeten voelen met snarenspeel van ons hart voor de Heer te spelen en te zingen en de God en Vader van onze Heer Jezus Christus altijd te danken. *'Want waar het hart vol van is, daarvan spreekt de mond'*, zei de Heer destijds (Lucas 6:45). Maar het zouden *geestelijke* liederen moeten zijn en geen zielse, die meestal slechts gezongen worden als men hoog gestemd is. Geestelijke liederen kunnen altijd en in iedere toestand in het hart of met de mond gezongen worden en zijn onafhankelijk van welke gemoedsgesteldheid dan ook. David heeft dikwijls onder zware uiterlijke of innerlijke druk psalmen geschreven en God daarmee verheerlijkt. Als wij geen behoefte hebben om te aanbidden, te loven en te danken, dan woont het *woord van Christus* niet rijkelijk in ons, dan heeft Gods geest ons hart niet helemaal in bezit genomen. Dat is een tekortkoming in ons geloofsleven en doet de verheerlijking van de Heer te kort.

Zijn genade en liefde kennend, zullen wij niet alleen af en toe, maar *altijd* uit een overvol hart de God en Vader van onze Heer Jezus Christus *voor alles en in alles danken*, want dat is de wil van God in Christus Jezus voor ons (Efeziërs 5:20; 1 Thessalonicenzen 5:18). Hoe meer Zijn geest ons openbaart, wat ons in Hem aan alles overtreffende geestelijke en hemelse zegeningen geschonken is en wat een hoge plaats wij als leden van Zijn lichaam innemen, des te overvloediger zal onze dank of lofprijzing zijn.

Dat geldt echter niet alleen voor onze heerlijke *positie in Christus*, maar ook voor onze *wandel in de Heer*. Kolossenzen 2:6,7 spreekt ons daarom als volgt toe: *‘Nu gij Christus Jezus aanvaard hebt, wandelt in Hem, geworteld en dan opgebouwd wordend in Hem, bevestigd wordend in het geloof ... overvloeiende in dankzegging.’* Deze overvloeiende dank zal ook niet ophouden, als wat voor lijden, nood of verdrukking dan ook over ons komt. Ook onder tranen kunnen kinderen van God loven en danken, omdat zij weten, dat God alles voor hen ten goede doet meewerken en niets en niemand hen kan scheiden van de liefde van God, die is in Christus Jezus, onze Heer (Romeinen 8:28, 35-39).

Moge daarom het gezang en het snarenspeel van ons hart in de huidige vernedering nooit verstommen! Laten wij leven in de blijmoedige verwachting, dat wij in de toekomst de lof, eer en dank zonder enig voorbehoud in verheerlijkte, geestelijke lichamen zullen brengen aan onze God en Vader in de Naam van onze Heer Jezus Christus!

Ernst Prolingheuer